

Sygn. akt **II AKa 42/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin
Sędziowie:	SA Stanisław Kucharczyk SA Piotr Brodniak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014 r. sprawy

K. S.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 16 grudnia 2013 r., sygn. akt II K 93/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 86 § 2a k.k. orzeczoną wobec skazanego karę łączną grzywny określa kwotowo na 800 (osiemset) złotych,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu i 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia skazanego od obowiązku ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym.

Sygn. akt II AKa 42/14

UZASADNIENIE

K. S. został skazany nakazem karnym

1. Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 5 grudnia 1991 roku w sprawie sygn. akt II K 647/91 za czyn z art. 203§2 dkk popełniony w dniu 16 września 1991 roku na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania

nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele publiczne w rozmiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, orzeczono o kosztach sądowych,

oraz wyrokami:

2. Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 20 marca 1992 roku w sprawie sygn. akt II K 115/92 za czyn z art. 208 dkk popełniony w dniu 19/20 grudnia 1991 roku na karę roku pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 83§1 dkk zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 20 grudnia 1991 roku, na podstawie art. 36 § 2 i 3 dkk w zw. z art. 37 § 1 dkk wymierzono karę grzywny w kwocie 5.000.000 zł (przed denominacją) z zamianą w razie nieuiszczenia w terminie na pozbawienie wolności przyjmując 1 dzień za równoważny kwocie 30.000 zł (przed denominacją), orzeczono o obowiązku naprawienia szkody, dowodach rzeczowych i kosztach sądowych,

3. Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie z dnia 10 stycznia 1995 roku w sprawie sygn. akt II K 79/94 za czyn popełniony w dniu 2 lipca 1994 roku na podstawie art. 210 § 2 dkk w zw. z art. 60 § 3 dkk na karę 5 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 36 § 3 dkk wymierzono karę grzywny w kwocie 300 zł z zamianą w razie nieuiszczenia w terminie na pozbawienie wolności przyjmując 1 dzień za równoważny kwocie 10 zł, orzeczono o pozbawieniu praw publicznych, za czyn popełniony w dniu 9 września 1993 roku na podstawie art. 212 § 2 dkk w zw. z art. 60 § 1 dkk na karę 2 lat pozbawienia wolności, orzeczono nawiązkę, oraz zadośćuczynienie i odszkodowanie, na podstawie art. 66 dkk i art. 67 § 1 dkk połączono kary pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 83 § 1 dkk zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 28 lipca 1994 roku, orzeczono o dowodach rzeczowych i kosztach sądowych,

4. Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 25 stycznia 1995 roku w sprawie sygn. akt II K 805/94 za czyn popełniony w lipcu 1994 roku na podstawie art. 208 dkk w zw. z art. 58 dkk i 60 § 1 dkk oraz art. 36 § 2 i 3 dkk na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w kwocie 300 zł z zamianą w razie nieuiszczenia w terminie na pozbawienie wolności przyjmując 1 dzień za równoważny kwocie 15 zł, orzeczono o kosztach sądowych,

5. Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 3 lutego 1995 roku w sprawie sygn. akt II K 780/94 za czyn popełniony 11 lipca 1994 roku na podstawie art. 203 § 1 dkk w zw. z art. 60 § 1 dkk oraz art. 36 § 2 i 3 dkk na karę roku pozbawienia wolności, oraz karę grzywny w kwocie 300 zł z zamianą w razie nieuiszczenia w terminie na pozbawienie wolności przyjmując 1 dzień za równoważny kwocie 15 zł, orzeczono o kosztach sądowych,

6. Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 29 maja 2003 roku w sprawie sygn. akt II K 180/03 za czyn popełniony w nocy z 29 na 30 stycznia 2003 roku na podstawie art. 283 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono przepadek dowodu rzeczowego oraz o kosztach sądowych,

7. Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 8 grudnia 2004 roku w sprawie sygn. akt VI K 491/04 za czyn popełniony w nocy z 10 na 11 czerwca 2004 roku na podstawie art. 278 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, orzeczono o kosztach sądowych, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 17 maja 2005 roku w sprawie sygn. akt V Ka 333/05 przez oddanie skazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

postanowieniem z dnia 26 maja 2006 roku Sąd Rejonowy w Kołobrzegu zarządził wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności w sprawie;

8. Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 29 października 2009 roku w sprawie sygn. akt II K 26/09 za czyn z art. 148 § 1 kk popełniony w dniu 2 lipca 2008 roku na karę 15 lat pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczono tymczasowe aresztowanie od 4 lipca 2008 roku, orzeczono o kosztach sądowych.

Sąd Okręgowy w Koszalinie w wyroku z dnia 16 grudnia 2013 r. wydanym w sprawie II K 93/13:

1) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz kary jednostkowe grzywny orzeczone wobec skazanego K. S. wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie w sprawie sygn. akt II K

79/94, wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu w sprawie sygn. akt II K 805/94 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu w sprawie sygn. akt II K 780/94 i wymierzył mu karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na 20 złotych;

2) na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy tymczasowego aresztowania i odbywania kary od dnia 28 lipca 1994 roku do dnia 7 kwietnia 1995 roku oraz od dnia 7 lipca 1995 roku do dnia 28 października 1999 roku oraz od dnia 28 października 1999 roku do dnia 28 kwietnia 2001 roku uznając karę łączną pozbawienia wolności za wykonaną w całości;

3) pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawił do odrębnego wykonania;

4) umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie nakazu karnego Sądu Rejonowego w Kołobrzegu w sprawie sygn. akt II K 647/91, wyroku Sądu Rejonowego w Kołobrzegu w sprawie sygn. akt II K 115/92, Sądu Rejonowego w Kołobrzegu w sprawie sygn. akt II K 180/03, Sądu Rejonowego w Kołobrzegu w sprawie sygn. akt VI K 491/04 oraz Sądu Okręgowego w Koszalinie w sprawie sygn. akt II K 26/09.

Nadto Sąd Okręgowy rozstrzygnął o wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, a także o wydatkach postępowania.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca K. S. i zarzucił mu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który wywarł wpływ na jego treść w odniesieniu do pkt I wyroku, a polegający na przyjęciu, że w stosunku do skazanego nie wystąpiły przesłanki zastosowania zasady pełnej absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej pozbawienia wolności i kary grzywny, podczas gdy z materiału sprawy wynika, że w tej sprawie zachodziły podstawy do zastosowania tej zasady, co w konsekwencji spowodowało rażącą niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności i kary grzywny z zastosowaniem zasady kumulacji.

2) obrazę prawa materialnego z art. 86 § 2a kk w pkt I wyroku – poprzez niezastosowanie przepisu przy ustalaniu kary łącznej grzywny kwotowo.

Podnosząc te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku łącznego w pkt I przez obniżenie wymierzonej skazanemu K. S. kary łącznej do wysokości 5 lat pozbawienia wolności przy zastosowaniu pełnej absorpcji oraz zmianę wysokości kary łącznej grzywny (kwotowo) do wysokości 300 złotych przy zastosowaniu pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna w zakresie zarzutu sformułowanego w punkcie 1, natomiast zasługuje na uwzględnienie w części dotyczącej zarzutu przedstawionego w punkcie 2.

Dokonując takiej oceny skargi na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, iż w realiach analizowanej sprawy czyny objęte wyrokami Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie z dnia 10 stycznia 1995 r., sygn. akt II K 79/94 oraz Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 25 stycznia 1995 r., sygn. akt II K 805/94 i z dnia 3 lutego 1995 r., sygn. akt II K 780/94 tworzą realny zbieg przestępstw, którego istnienie daje z kolei asumpt do wydania wyroku łącznego. Jednocześnie, w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku Sąd pierwszej instancji bezbłędnie i wyczerpująco wskazał, zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe uwarunkowania charakteryzujące te przestępstwa. Wyrażając ów pogląd, w pierwszej kolejności oczywiście należy przyznać rację Sądowi orzekającemu, że związki podmiotowo – przedmiotowe istniejące pomiędzy wspomnianymi przestępstwami nie są tego rodzaju by stwarzały podstawę do ukształtowania kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Co prawda przestępstwa, o których mowa zaistniały na zwartej przestrzeni czasowej, a ponadto są one tożsame rodzajowo, niemniej jednak każde z nich zostało zmaterializowane przez skazanego w odmienny sposób i co istotne, na szkodę różnych pokrzywdzonych. Występowanie takiego stanu rzeczy i to niezależnie od faktu powrotności skazanego do przestępstwa w rozumieniu art. 64 kk, w konsekwencji powoduje, że już z gruntu bezzasadnym jest postulat skarżącego by wymierzoną K. S. karę łączną pozbawienia wolności ukształtować na poziomie 5 lat, zaś

karę łączną grzywny określić na 300 złotych. Jest przecież oczywistym, że urzeczywistnienie zasady pełnej absorpcji może nastąpić tylko w sytuacji gdy wspomniane związki zachodzące pomiędzy poszczególnymi przestępstwami są ze sobą bardzo ściśle sprzężone. Tymczasem na gruncie rozpoznawanej sprawy tak nie jest. Formułując tę tezę trzeba jednocześnie zaakcentować to co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a mianowicie, że wysokość kar łącznych wymierzonych skazanemu jest również konsekwencją jego poprawnego zachowania w warunkach izolacji więziennej. Zwrócenie na to uwagi jest zaś konieczne dlatego, że autor apelacji bezpodstawnie stwierdza, że Sąd Okręgowy w ogóle nie uwzględnił wspomnianej okoliczności. Obrońca skazanego sugeruje także, że kary łączne określone w zaskarżonym wyroku stwarzają dla K. S. większą dolegliwość od tej, jaka wynikałaby z kolejnego wykonywania zapadłych przeciwko niemu a podlegających połączeniu wyroków. O bezzasadności tej supozycji przekonują już jednak argumenty zaprezentowane w pisemnych motywach kwestionowanego orzeczenia, tyle tylko, że apelujący w ogóle na nie zważa. W tej sytuacji należy więc przypomnieć, że suma kar łącznych pozbawienia wolności poprzednio orzeczonych wobec skazanego a będących pochodną kar jednostkowych objętych aktualnie zaskarżonym wyrokiem wynosiła 7 lat i 6 miesięcy (kara łączna 5 lat pozbawienia wolności określona w wyroku Sądu Wojewódzkiego w Koszalinie z dnia 10 stycznia 1995 r., sygn. akt II K 79/94 – k.8-9 oraz kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 28 sierpnia 1995 r., sygn. akt II K 244/95 – k.17). Z kolei suma kary łącznej grzywny wymierzonej w drugim z wymienionych wyroków (500 złotych) i kary jednostkowej tego rodzaju orzeczonej w pierwszym ze wskazanych wyroków (300 złotych) wynosiła 800 złotych. A zatem, nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Okręgowy stworzył sytuację zdecydowanie mniej korzystną dla skazanego od tej przedstawionej powyżej, skoro ów Sąd, wymierzoną skazanemu karę łączną pozbawienia wolności ukształtował na poziomie 6 lat i 6 miesięcy, zaś karę łączną grzywny ustalił na kwotę 800 złotych. Rację ma natomiast autor apelacji, że drugą z wymienionych kar, Sąd pierwszej instancji powinien określić kwotowo, a nie w stawkach dziennych. Wszystkie podlegające łączeniu kary grzywny zostały bowiem wymierzone skazanemu kwotowo, w związku z czym, mając na uwadze treść art. 86 § 2a kk, również kara łączna grzywny winna być orzeczona w taki sam sposób, to znaczy kwotowo. Dostrzegając ten mankament, Sąd odwoławczy skorygował więc zaskarżony wyrok w omawianym zakresie, nie znajdując jednocześnie podstaw do modyfikacji wysokości kar wymierzonych K. S.. Kary te absolutnie nie rażą niewspółmierną surowością, a co za tym idzie nie są dotknięte uchybieniem, o którym mowa w art. 438 pkt 4 kpk.

O wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 2 ust. 3 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Zważywszy na długoterminowy charakter kary pozbawienia wolności aktualnie odbywanej przez K. S., Sąd Apelacyjny zwolnił go z obowiązku ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym. Rozstrzygnięcie w tej materii zapadło w oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk i art. 634 kpk.